

Daniels Bog - Nummer Fireoghalvtreds

Åbenbaring af de sidste dage: Daniels søgen efter forståelse

Jeff Pippenger

2024-01-18

Vi afsluttede en nylig artikel med et afsnit fra Prophets and Kings, hvor Søster White påpegede, at Daniel søgte at „forstå forholdet mellem de halvfjerds års fangenskab, som var forudsagt gennem Jeremias, og de to tusind tre hundrede år, om hvilke han i synet hørte den himmelske besøgende erklære, at de skulle forløbe, før Guds helligdoms renselse skulle finde sted.“

„Gennem endnu et syn blev der kastet yderligere lys over fremtidens begivenheder; og det var ved afslutningen af dette syn, at Daniel hørte »en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe varer synet?« Daniel 8,13. Det svar, der blev givet: »Indtil to tusinde og tre hundrede aftener og morgener; så skal helligdommen renses« (vers 14), fyldte ham med forvirring. Indtrængende søgte han efter synets betydning. Han kunne ikke forstå sammenhængen mellem de halvfjerds års fangenskab, sådan som det var forudsagt gennem Jeremias, og de to tusinde og tre hundrede år, som han i synet hørte den himmelske udsending erklære ville forløbe, før Guds helligdoms renselse skulle finde sted. Engelen Gabriel gav ham en delvis tydning; men da profeten hørte ordene: »Synet ... gælder fjerne tider,« besvimede han. »Jeg, Daniel, mistede bevidstheden,« nedskriver han om sin erfaring, »og var syg en tid lang; derefter stod jeg op og gjorde kongens tjeneste; og jeg var forfærdet over synet, men ingen forstod det.« Vers 26, 27.“ Profeter og Konger, 553, 554.

Milleriterne nåede aldrig frem til en fuldstændig forståelse af det grundlæggende budskab, de forkyndte. Da tiden kom, hvor Løven af Judas stamme søgte at give mere information om de „syv tider“, gik de over i den laodikeiske erfaring, og syv år senere forkastede de lyset om de „syv tider“ helt og holdent. De så aldrig det fulde forhold mellem de halvfjerds år og de to tusind tre hundrede år, som Daniel oprigtigt havde søgt at forstå. Daniel repræsenterer Guds folk i de sidste dage.

At landet nyder sine sabbater, er den del af pagten, som blev givet til det gamle Israel, og som omfattede lyset over, at landet skulle hvile hvert syvende år. Denne pagt omfattede cyklussen af syv år, gentaget syv gange. Den omfattede frigivelsen og genoprettelsen af ejendom og slaver ved afslutningen af de syv cyklusser af syv år (niogfyrre år) under den højtid, der er kendt som jubelåret. Jøderne var ulydige mod disse pagtens principper, og 2 Krønikebog angav, at de halvfjerds års fangenskab, som profeten Jeremias talte om, repræsenterede forudgående fire hundrede og halvfems års oprør. På fire hundrede og halvfems år ville der, hvis det gamle Israel havde adlydt anvisningerne i pagten, således som de er fremstillet i Tredje Mosebog 25, have været i alt halvfjerds af disse år, hvor landet hvilede. Et bibelsk år er tre hundrede og tres dage, og tre hundrede og tres dage multipliceret med syv („syv tider“) er lig med to tusind fem hundrede og tyve dage.

De halvfjerds år er absolut forbundet med, at landet får hvile, hvilket er absolut forbundet med de „syv tider“. Daniel søgte at „forstå forholdet“ mellem „de halvfjerds års fangenskab“ og „de to

tusind og tre hundrede år“ „før renselsen af Guds helligdom“. Han søgte derfor at forstå forholdet mellem synet „chazon“ og synet „mareh“. Det er umuligt at forstå dette forhold uden at anerkende landets hvile i Tredje Mosebog femogtyve og seksogtyve i forbindelse med de halvfjerds års fangenskab, som Jeremias talte om. Hvis du ikke tror, at de „syv tider“ repræsenterer en profetisk periode på to tusind fem hundrede og tyve år, udelukker du dig selv fra at være blandt dem, som Daniel repræsenterer i de sidste dage. Milleritterne troede, at de „syv tider“ var en tidsprofeti, men adventismen gør det ikke længere.

Daniel fremstiller, som alle profeter, Guds folk ved verdens ende, og søster Whites bemærkninger om hans ønske om at forstå forholdet mellem de halvfjerds år (de „syv tider“) og de to tusind tre hundrede år repræsenterer det ønske, som Guds folk i de sidste dage skal besidde. Som det er blevet anført i tidligere artikler, findes der ingen sandheder fremstillet på 1843- og 1850-diagrammerne, som ikke er direkte understøttet (gentagne gange) i søster Whites skrifter.

Millers juveler vil skinne ti gange klarere i de sidste dages Midnatsråd, og derved repræsenterer juvelerne den endelige prøve for adventismens jomfruer. Disse juveler er de grundlæggende sandheder, som er fremstillet på Habakkuks tavler, og juvelerne i skrinet, som blev anbragt på et bord midt i Millers værelse. Den grundlæggende prøve er den endelige prøve, men det er også Profetiens Ånds autoritet. At forkaste de grundlæggende sandheder, som i Millers drøm blev forbilledliggjort som juveler, er samtidig at forkaste Profetiens Ånd.

“Satans allersidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd virkningsløst. ‘Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde’ (Ordsprogene 29,18). Satan vil virke snedigt, på forskellige måder og gennem forskellige redskaber, for at rokke ved Guds restfolks tillid til det sande vidnesbyrd. Han vil indføre falske syner for at vildlede og vil blande det falske med det sande og derved vække folks afsky, så de vil betragte alt, hvad der bærer navnet syner, som en form for fanatisme; men oprigtige sjæle vil ved at sammenholde det falske og det sande blive i stand til at skelne mellem dem.” Selected Messages, bind 2, s. 78.

Vi behandler nu den kundskabsforøgelse, som fandt sted i Milleritternes historie fra 1798 indtil 1844, men vi fastslår, at selv om Milleritterne havde ret i deres profetiske anvendelser, var de begrænset af den historie, hvori de blev oprejst. Vi befinder os nu i de sidste dage og i den sidste generation (den fjerde) af adventismen. I denne tidsperiode er adventismen blevet så indoktrineret med traditioner og skikke (forfalskede juveler), at den ikke længere ved, hvad de grundlæggende sandheder var. Uvidenhed om, hvad disse sandheder er, forhindrer adventismen i at forstå betydningen af disse sandheder og gør de gentagne befalinger om at beskytte og bevare disse sandheder meningsløse.

Før vi går videre ind i Gabriels fortolkning af synet ved Ulai-floden, vil vi behandle nogle få relevante punkter i forbindelse med de grundlæggende sandheder og Profetiens Ånds autoritet. De moderne teologer hævder, at det følgende skriftsted fastslår, at den længste tidsprofeti i Bibelen er de to tusind tre hundrede år.

Disciplenes erfaring, da de ved Kristi første komme prædikede “evangeliet om riget”, havde sit modstykke i erfaringen hos dem, der forkyndte budskabet om Hans andet komme. Ligesom

disciplene drog ud og prædikede: "Tiden er fuldkommet, og Guds rige er kommet nær," således forkyndte Miller og hans medarbejdere, at den længste og sidste profetiske tidsperiode, som Bibelen fremstiller, var ved at udløbe, at dommen var nær, og at det evige rige stod for at blive indført. Disciplenes forkyndelse med hensyn til tiden var grundet på de halvfjerds uger i Daniel 9. Det budskab, som blev givet af Miller og hans medarbejdere, kundgjorde afslutningen på de 2300 dage i Daniel 8,14, hvoraf de halvfjerds uger udgør en del. Begges forkyndelse var bygget på opfyldelsen af en forskellig del af den samme store profetiske tidsperiode.

„Ligesom de første disciple forstod William Miller og hans medarbejdere ikke selv fuldt ud rækkevidden af det budskab, som de bar. Vildfarelser, der længe havde været etableret i kirken, forhindrede dem i at nå frem til en rigtig fortolkning af et vigtigt punkt i profetien. Derfor led de, skønt de forkyndte det budskab, som Gud havde betroet dem at give til verden, dog skuffelse på grund af en misforståelse af dets betydning.“ The Great Controversy, 351.

Passagen siger, at „Miller og hans medarbejdere forkyndte, at den længste og sidste profetiske periode, som fremholdes i Bibelen, var ved at udløbe“, og teologerne hævder, at den længste og sidste profetiske periode er de to tusind tre hundrede år. De hævder videre, at det er dette, søster White identificerer i passagen, for hun, hævder de, henvender sig direkte til perioden på to tusind tre hundrede år. De er blinde for enhver sammenhæng mellem de halvfjerds år og perioden på to tusind tre hundrede år. De er blinde for det lys, Daniel søgte at forstå.

Ellen White var millerit, og hun kendte de budskaber, der var blevet anbragt på pionerkortet fra 1843 og på pionerkortet fra 1850, som blev udgivet af F. D. Nichols. Kortet fra 1850, som blev fremstillet af Nichols, blev udarbejdet i Nichols' hjem netop på det tidspunkt, hvor James og Ellen White boede hos Nichols. Den længste profetiske periode i Bibelen, som er fremstillet på begge disse kort, er ikke de to tusind tre hundrede år, men de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve.

At hævde, at det foregående afsnit er en inspireret identifikation af de to tusind tre hundrede år som den længste og sidste profetiske periode, er at få Søster Whites skrifter til at modsige sig selv. Hvis hun troede det, som teologerne hævder om dette afsnit, hvad betyder det da, når hun tilslutter sig de tavler, der opretholder de „syv tider“?

„Jeg har set, at 1843-diagrammet var ledet af Herrens hånd, og at det ikke burde ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Early Writings, 74.

De, som ønsker at fastholde deres traditioner og fabler, kunne hævde, at Herren på 1843-diagrammet holdt sin hånd over fejlen vedrørende de „syv tider“, indtil han på et senere tidspunkt fjernede sin hånd. Problemet med den forudsætning er, at Søster White angav, hvornår Herren fjernede sin hånd fra tallene; hans hånd blev fjernet før 22. oktober 1844, kort efter den første skuffelse. I sit vidnesbyrd om den begivenhed identificerer hun den fejltagelse, som blev rettet, og det er tydeligt, at fejltagelsen ikke var de „syv tider“.

„Disse trofaste, skuffede mennesker, som ikke kunne forstå, hvorfor deres Herre ikke kom, blev ikke efterladt i mørke. Atter blev de ledt til deres bibler for at ransage de profetiske

tidsperioder. Herrens hånd blev fjernet fra tallene, og fejltagelsen blev forklaret. De så, at de profetiske tidsperioder nåede frem til 1844, og at det samme bevis, som de havde fremlagt for at vise, at de profetiske tidsperioder sluttede i 1843, beviste, at de ville ende i 1844.“ Early Writings, 237.

Da Herrens hånd “blev fjernet fra figurerne, og fejlen blev forklaret,” erkendte de da, “at det samme bevismateriale, som de havde fremlagt for at vise, at de profetiske perioder sluttede i 1843, beviste, at de ville ophøre i 1844.” De profetiske perioder, som først blev antaget at slutte i 1843, er fremstillet på 1843-kortet, hvilket er det kort, som hver af de tre hundrede milleritiske prædikanter benyttede. De profetiske perioder, som er fremstillet på dette kort, og som sluttede i 1843, var de to tusind tre hundrede år i Daniels bog kapitel otte, vers fjorten, de to tusind fem hundrede og tyve år i Tredje Mosebog seksogtyve og de tretten hundrede og femogtredivé år i Daniel tolv. Efter den første skuffelse fjernede Herren sin hånd fra fejlen, og milleritterne erkendte da, at det samme bevismateriale, som identificerede afslutningen på de profetiske perioder i 1843, i virkeligheden beviste, at disse perioder endte i 1844.

Kortet fra 1850 blev fremstillet i 1850 og sat til salg i januar 1851. Ellen White nedskrev, at også dette kort var en opfyldelse af Habakkuk, således som hun også havde nedskrevet om kortet fra 1843. Dette kort fremstillede ligeledes den længste profetiske periode som Tredje Mosebog 26’s „syv tider“.

„Jeg så, at Gud var med i udgivelsen af tavlen ved broder Nichols. Jeg så, at der fandtes en profeti om denne tavle i Bibelen, og hvis denne tavle er bestemt for Guds folk, hvis den er tilstrækkelig for den ene, er den det også for den anden, og hvis én havde brug for en ny tavle malet i større målestok, har alle lige så meget brug for den.“ Manuscript Releases, bind 13, 359.

At hævde, at søster Whites henvisning til det forhold, at milleritterne »forkyndte, at den længste og sidste profetiske tidsperiode, som fremhæves i Bibelen, var ved at udløbe«, er korrekt, for det gjorde de. At hævde, at den »længste« »profetiske tidsperiode« er de to tusind tre hundrede år, vender søster Whites vidnesbyrd imod sig selv og imod den historiske optegnelse. At tro på den fabel er at tro på en løgn, og i de sidste dage gør de, som vælger at tro på en løgn, det, fordi de ikke elsker sandheden.

Jesus podede ikke mirakuløst sig selv med en form for guddommelig bedøvelse for at gennemgå korsets lidelser. Jesus led med guddommelig lidelse, langt ud over hvad nogen af Hans skabninger kunne udholde. Dog blev mennesket skabt i Hans billede, og inspirationen fastslår, at mennesket skal sejre, som Han sejrede. Det, som satte Kristus i stand til at udholde korsets lidelser, var en egenskab, som Han besad, og som mennesket også besidder.

Idet vi ser hen til Jesus, vor tros ophavsmand og fuldender, som for den glædes skyld, der var stillet ham i udsigt, udholdt korset, idet han foragtede skammen, og har sat sig ved højre hånd på Guds trone. Hebræerne 12:1.

Jesus udholdt korsets lidelser, fordi han havde et mål sat foran sig, og vi er blevet skabt i hans billede og er som sådanne væsener, der motiveres af mål. Det er en del af vort design. Hvis vi er

blevet ledt til at tro, at det er uvigtigt at forstå adventismens grundvolde, vil vi ikke have nogen motivation til at gøre netop dette. Den eneste guddommelige motivation, som Helligånden kan vække for at overvinde den laodikeiske tilstand, er kærlighed til sandheden. Kærligheden til sandheden vil blive prøvet ved tilgængeligheden af lette skikke og traditioner, som er udtænkt til at lindre vore kløende ører. Hvis vi i vor laodikeiske bekvemmelighed ikke har noget ønske om selv at forstå sandheden, vil vi gå fortabt. Her står adventismen i dag.

Daniel er et eksempel på Guds folk i de sidste dage, som gennem det profetiske ord søger at forstå forholdet mellem de halvfjerdsårige fangenskab og den treogtyvehundredeårige profeti. At identificere den treogtyvehundredeårige profeti som den længste og sidste profetiske periode er at forkaste adventismens grundlæggende sandheder og samtidig forkaste Profetiens Ånds autoritet. At hævde, at da milleritterne fremlagde den længste og sidste profetiske periode, var det de treogtyvehundrede år, er at forkaste den historiske beretning.

„Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen hvis vi glemmer den vej, Herren har ført os ad, og hans undervisning i vor tidligere historie.“ Life Sketches, 196.

Gabriel kom for at give Daniel forståelse af både „mareh“- og „chazon“-synerne, og han pålagde Daniel mentalt at adskille de to syner, skønt de åbenlyst havde en profetisk forbindelse. Synet omfattede bibelprofetiens riger i kapitel syv og otte, som var en gentagelse og uddybning af de samme riger i kapitel to. Oplysningerne omfattede den himmelske samtale, som fremstillede det ene syn som nedtrampningen af Guds helligdom og folk, og det andet syn som værket med at genoprette folket og helligdommen.

Da Gabriel fremlagde fortolkningen, som til sidst blev kernen i det budskab, der blev forkyndt af milleritterne, bestod der et forhold mellem de to syner, som bør bemærkes af dem, der opfylder befalingen om i tanken at foretage en adskillelse af fortolkningen. En af forskellene er fremstillet ved de to ord, som begge oversættes med »bestemt«.

Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og over din hellige stad, for at bringe overtrædelsen til ophør og gøre ende på synderne og skaffe soning for misgerning og føre evig retfærdighed ind og besegle syn og profeti og salve det allerhelligste. Så vid da og forstå: Fra den tid ordet udgår om at genoprette og opbygge Jerusalem, indtil Messias, Fyrsten, skal der være syv uger og toogtresindstyve uger; gade og voldgrav skal genopbygges, endog i trængselsfulde tider. Og efter de toogtresindstyve uger skal Messias ryddes bort, men ikke for sin egen skyld; og folket til den fyrste, som skal komme, skal ødelægge staden og helligdommen; og dens ende skal komme med en oversvømmelse, og indtil krigens ende er ødelæggelser fast besluttet. Og han skal stadfæste pagten med de mange i én uge; og i ugens midte skal han afskaffe slagtoffer og afgrødeoffer, og på vederstyggeligheders vinge skal der komme en ødelægger, indtil fuldendelsen, og det, som er fast besluttet, bliver udgydt over den ødelagte. Daniel 9:24–27.

Halvfjerds uger (fire hundrede og halvfems år) er fastsat over folket og den hellige stad. Ordet, der er oversat med „fastsat“, betyder „afskåret“, og ordet betegner en periode eller prøvetid for jøderne og Jerusalem. Det repræsenterede også den oprørsperiode, som førte til Jerusalems ødelæggelse og de halvfjerds års fangenskab. De fire hundrede og halvfems år blev da „fastsat“, begyndende ved

det tredje dekret. De første fire hundrede og halvfems år af oprør førte til Nebukadnezars tre angreb, den endelige ødelæggelse af Jerusalem og en spredning og et fangenskab på halvfjerds år for det bogstavelige Israel i det bogstavelige Babylon.

Det første dekret markerede fangenskabets afslutning og begyndelsen på arbejdet med at genopbygge Jerusalem. Det tredje dekret markerede begyndelsen på de to tusind tre hundrede år. Den første engels ankomst markerede afslutningen på det åndelige Israels fangenskab i det åndelige Babylon i tolv hundrede og tres år, og den markerede begyndelsen på en periode på seksogfyrre år, hvor Kristus brugte milleritterne til at komme ud af fangenskabet og opføre et åndeligt tempel.

Det ord, som i vers seksogtyve og syvogtyve to gange oversættes med „fastsat“, er „charats“, og det betyder „at sære“ og „et dekret“. Det var profetisk „dekreteret“, at pavedømmet skulle modtage et dødbringende „sår“ ved afslutningen af den første harme. Det er det samme ord, Daniel bruger i kapitel elleve, vers seksogtrediv.

Og kongen skal handle efter sin egen vilje; og han skal ophøje sig selv og gøre sig større end enhver gud, og han skal tale forunderlige ord imod gudernes Gud, og det skal lykkes ham, indtil vreden er fuldbyrdet; thi det, som er fastsat, skal ske. Daniel 11:36.

I vers seksogtrediv er »kongen« pavedømmet. Pavedømmet skulle have fremgang indtil 1798, da det modtog sit dødelige sår. Da skulle den første »vrede« »fuldbyrdes«, for denne »vrede« var blevet »bestemt« (dekreteret) til »at ske«. Ved afslutningen af den første vrede mod Israels nordrige, som begyndte i 723 f.Kr. og endte i 1798, modtog pavedømmet et »dødeligt sår«. Ordet »bestemt« betyder »sår«.

Og jeg så et af dets hoveder som såret til døden; og dets dødelige sår blev lægt, og al jorden undrede sig over dyret. Åbenbaringen 13:3.

Milleritternes profetiske forståelsesramme var baseret på hedenskabets to ødelæggende magter, efterfulgt af pavedømmet. De forstod, at disse to magter skulle nedtrampe helligdommen og hæren, som fremstillet i „chazon“-synet i Daniels Bog, kapitel otte, vers tretten.

Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den hellige, som talte: Hvor længe skal synet vare, om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren hengives til at nedtrædes? Daniel 8:13.

Den pavelige ødelæggende magt skulle nedtræde helligdommen og hæren i tusind to hundrede og tres år.

Men forgården, som er uden for templet, skal du lade være og ikke måle; for den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de træde under fode i toogfyrretyve måneder. Og jeg vil give kraft til mine to vidner, og de skal profetere i et tusind to hundrede og tresindstyve dage, klædt i sæk. Åbenbaringen 11:2, 3.

Ved afslutningen af den første vrede i 1798 havde profetien fastsat at ”sære” pavedømmet. I Daniel ni fremstilles denne fastsættelse i de sidste to vers, og det ord, som to gange oversættes med

“fastsat” i disse vers, er forbundet med synet “chazon”, hvorimod det ord, der oversættes med “fastsat” i vers fireogtyve, er et andet hebraisk ord og er forbundet med synet “mareh”. Daniel, som repræsenterer Guds folk i de sidste dage, søgte at forstå forholdet mellem disse to syner, som Gabriel havde sagt til ham, at han mentalt skulle adskille.

Vi vil fortsætte dette emne i den næste artikel.

„Gud giver os ikke et nyt budskab. Vi skal forkynde det budskab, som i 1843 og 1844 førte os ud af de andre kirker.“ Review and Herald, 19. januar 1905.